Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 87 (587) ♦ Четвер, 13 травня 1993 року ♦ Ціна 8 крб.

ЗУСТРІЧ З ПРЕЗИДЕНТОМ ІРАНУ

12 травня делегацію Верховної Ради України на чолі з І.С.Плющем, яка перебуває в Ірані, прийняв Президент Ісламської Республіки Іран Хашемі-Рафсанджані. Під час розмови обговорювались питання розвитку українсько-іранських відносин та деякі міжнародні проблеми.

У другій половині дня делегація відбула до міста Ісфаган.

Прес-центр Верховної Ради України.

В теоріях ми аси

Прогноз розвитку економіки України в другій половині 1993 року — такою була тема «круглого столу», що відбувся днями в Українському союзі промисловців і підприємців. Народні депутати України, урядовці, представники НБУ та комерційних структур спробували виробити єдину програму виходу з кризи. Виокремимо кілька тез.

Володимир ПИЛИПЧУК: Головне — зупинити інфляцію. Для цього треба зменшити дефіцит зовнішньої торгівлі, збалансувати товарну і грошову маси, ввести режим заплати...

Володимир ЧЕРНЯК: Шанси на реальні й позитивні зміни в економіці дорівнюють нулю. Уряд по суті не має економічної програми, а без неї надзвичайних повноважень йому давати не можна.

Віктор ЮЩЕНКО: Тенденції першого кварталу засвідчують: якщо ми не зачепимо економічних підвалин, будь-яка монетарна політика не матиме успіху.

«Ах, літо!» —

В солодкому передчутті вигукує дитсадівсько-школярське плем'я. Наївне. Воно все ще не вірить, що доводиться забувати не лише смак шоколаду, а й солоний смак моря. Що гаряча від сонця галька, похила спина гори, запашне, мов монпансьє, лісове повітря, віднині, як посилки з гуманітарною допомогою, даруватимуть далеко не всім. Путівки коштують стільки, що навіть ненайбідніші батьки зітхнуть... А ціни на квитки! Не тільки до «найсинішого в світі» не наїздишся — до заміського табору.

А літо вабить сонцем і плодами, теплою купіллю і лісовою прохолодою... Ех, літо!

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Фото Марка КЛЕЙНЕРМАНА, Михайла САЧКА.

Читайте в номері

КАМО ГРЯДЕШІ, УКРАЇНО?

Стаття народного депутата України Олександра Барабаша

Прокурори вдарили по руках

Днями у Кишиневі Генеральний прокурор України Віктор Шишкін і Прокурор Республіки Молдова Дмитро Постован підписали угоду між прокурорами цих держав про правову допомогу й співробітництво.

Сторони домовились інформувати одна одну та координувати дії під час розслідування злочинів, що мають міждержавний характер (організована злочинність, наркобізнес, тероризм, екологічні катастрофи та інші).

«Вагу» взято з другого підходу

Договір про добросусідство та співробітництво України й Угорської Республіки, згідно якого сторони відмовляються від будь-яких територіальних претензій один до одного, ратифікував угорський парламент. Як відомо, кілька днів тому войовничі націоналісти з правлячої коаліції депутатів найвищого законодавчого органу Угорщини намагались заблокувати згаданий документ, підписаний ще в грудні 1991 року. У договорі, зокрема, зазначається, що українська сторона гарантує права угорської меншини, яка компактно проживає в Закарпатській області.

Рівненський бурштин є! Поки що...

На Рівненщині, поблизу Клесова, він з'явився давно: спочатку знайшли місцеві жителі, а згодом наїхали «візитери», зокрема — з Прибалтики. Зиск чималий: кілограм бурштину — близько 200 доларів. Не пасли задніх і рівненські фірмачі, скуповуючи родовище. Проте держава швидко узяла бурштин під опіку, розпочався промисловий видобуток, запрацювала установка для промивання бурштинового піску. Варту несуть міліціонери з Рівного, на місцевих не покладаються. Проте територія не огороджена, довкола снують любителі легкої наживи, навіть з Литви та Білорусі... Адміністрації ж бракує коштів, матеріалів, майстрів для художньої обробки бурштину. І все ж він є!

Акція газети:

Состав іде на Поділля

В ніч на 13 травня російсько-український кордон перетнув незвичайний ешелон. Це перший состав з нафтопродуктами, роздобутими для аграрників журналістами.

«Журналіст змінює професію» — це була колись модна рубрика. Та цього разу газетярі перевтілилися в постачальників не задля романтики чи сенсацій. Надто вже гучно лунають скарги: нема пального! Кричать про це в господарствах, лементують з високих трибун, звинувачуючи у всіх гріхах Кабінет міністрів України. Не були винятком і сесії Рад на Поділлі.

(Закінчення на 3-й стор.).

Денікінці також ненавиділи Петлюру

Але поміж рядками публікацій про Головного Отамана Війська УНР в газеті «Заря России», яка виходила у Ростові-на-Дону в 1919 році, при вдумливому читанні можна побачити інший образ віддано прихильника і розбудовника Української державності. Це і зробив журналіст із Рубіжного, що в Луганській області, Василь Лівенський — у своїй праці «Петлюра. Штрихи до портрета. Сторінками газети «Заря России».

Примірам, денікінська газета 19 вересня 1919 року пише: «Петлюрівське командування вживає всіх заходів для піднесення настрою своїх військ: поширюються чутки про союз з Румунією, Польщею й Німеччиною з метою спільної боротьби з ворогами самостійної республіки: сам Петлюра часто виїжджає в район розміщення своїх гайдамаків, виголошує промови. Так, 6 вересня Петлюра перебував у Балті і закликав боротися з добровольцями».

Додамо, що цю багату на документальний матеріал працю видав цими днями окремою брошурою госпрозрахунковий клуб «Тризуб» з містечка Ланівці, що на Тернопільщині. Саме тут, на Поділлі, де пролягали бойові шляхи Українського війська під командуванням Головного Отамана, наприкінці червня розпочнеться спортивно-мистецький турнір-фестиваль імені Симона Петлюри, за організацію якого взявся «Тризуб».

«Червону руту» шукайте у Донецьку

Попри всілякі надумані перепони, в офіційних тинах знайдено лаз — оглядини сучасної української пісні відбудуться саме у столиці шахтарського краю. Як повідомив заступник директора фестивалю «Червона рута» Микола Присяжнюк, у місцевому готелі «Шахтар» уже почав діяти постійний штаб пісенного свята. У міськраді й обласній держадміністрації ніби змирилися з таким перебігом подій: допомоги ніякої, але й не заважають вочевидь...

Отож, у кінці травня — на початку червня донеччани плекають надію побачити і почути «зірок» української естради — Тараса Петриненка, Братів Гадюкіних, Сестричку Віку, відомі європейські гурти. Всі концерти, до речі, пройдуть безкоштовно.

Немає нині більшого ворога для державної незалежності України, для успіху процесу державотворення, ніж розпад національної економіки. Але аналіз процесів, які йдуть у народному господарстві, подій, учасником або свідком яких доводиться бути, дедалі невідступніше приводить до кардинального питання: куди ми йдемо? Чого, якої України прагнуть Президент, Кабінет міністрів, керівництво Верховної Ради?

Точка зору

КАМО ГРЯДЕШІ, УКРАЇНО?

На жаль, сьогодні є всі підстави говорити про національну економіку як про човен без керма і вітрил, про відсутність економічної політики держави.

Верховна Рада так і не спромоглася за три роки і сім сесій роботи, в тому числі чотирьох сесій після проголошення Акта про державну незалежність України, визначити основи внутрішньої політики держави. Хоча це є виключним повноваженням ВР відповідно до пункту 6 статті 97 Конституції України.

За 1,5 року своїх повноважень жодного разу не виступив перед Верховною Радою Президент України із щорічною доповіддю про соціально-економічне становище в державі, як того вимагає стаття 114-5 Конституції.

Сім місяців працює уряд Л.Кучми без подання, як того вимагає Конституція, програми своєї діяльності на розгляд ВР. А численні нагадування про це народних депутатів викликають щоразу нові дивні посилання Прем'єр-міністра на нестабільність цін на енергоносії.

Навіть тимчасові повноваження в сфері законотворення з соціально-економічних питань Верховна Рада надала урядові без запитань і без визначення кінцевої мети і шляхів її досягнення.

Реальні дії керівництва держави в сфері економіки свідчать, що економічної політики, стратегії і тактики у нас немає не тільки в писаному, а і в неписаному вигляді. Останні заходи уряду, на превеликий жаль, мають характер пожежних, хаотичних, з елементами агонії і в багатьох випадках призводять до наслідків протилежних задуманим, а економічні процеси розвиваються в загрозливих для держави, для народу України напрямах.

Сьогодні, на мою думку, одна з найбільших загроз — стан зовнішньоторговельного платіжного балансу і зовнішньокредитної заборгованості. За неофіційними (відповіді на мій депутатський запит з трибуни ВР від 21.04.1993 року досі не отримав), але достовірними даними, за час урядування Л.Кучми наш борг Заходу зріс на 1 млрд. доларів (де ці кредити? на що витрачені?), а Сходу — на 700 млрд.рублів. У перерахунку за курсом Нацбанку це — близько половини (!!) національного доходу. Ситуація катастрофічна, вкрай небезпечна зовнішньополітичними наслідками, вимагає негайного розгляду Верховною Радою (відповідно до п.26 статті 97 Конституції) і вжиття надзвичайних заходів. Адже найближчим часом національна економіка повинна стати як мінімум вдвічі ефективнішою, щоб обходитися без зовнішньокредитних латок, і втричі — щоб її розрахуватися з нa≡вними боргами. Потрібен терміново, напевно, 100-процентний примусовий викуп державою валюти у всіх експортерів, вільний і рівнодоступний продаж її імпортерам; гранична лібералізація експорту та граничне обмеження імпорту (з деякими стратегічними для держави винятками). Не менш небезпечною для державної економіки є інфляція. Візьму на себе сміливість стверджувати, що проблема цін на енергоносії є другорядною порівняно з феєричним знеціненням українського карбованця. Адже у еквіваленті ВКВ ціна російської нафти за три роки зросла всього в чотири — п'ять разів. І скажемо прямо, що у принизливому падінні карбованця з 1.07.1992 року, дати виходу з рубльової зони де-факто, лише 15 відсотків — на уряді В.Фокіна, за 4,5 місяця до 16.11.1992 року, і всі 85 відсотків — на уряді Л.Кучми за 5,5 місяця — з 16.11.1992 року.

Згадаймо, як, затамувавши дихання, депутати слухали перші промови нового Прем'єра Л.Кучми про розвал фінансової системи, про руйнівні кредитні емісії, зроблені Верховною Радою в травні-липні 1992 року, про те, що бюджет на 1992 рік — повний абсурд.

Важливо те, що всі затавровані Л.Кучмою помилки його уряд не тільки повторив, а й значно перевершив — і в кредитних емісіях, і в абсурдності нового бюджету.

Принциповою є оцінка політики стримування заробітної плати. На мою думку, це була серйозна стратегічна помилка з глибокими соціальними наслідками. Зростання заробітної плати лише тоді спричиняє інфляцію, коли воно не заароблене і фактичним джерелом його покриття є кредитна емісія. Кредитна емісія, вона і лише вона, є причиною інфляції в нашій економіці. Навіть дефіцит бюджету, якщо він перекривається не кредитною емісією, а будь-якими реальними фінансовими ресурсами, не є інфляційним фактором. На тлі масштабів фактичної кредитної емісії останніх місяців навіть масові фальшування купонів є фактом. Майже виключно кримінальним, а не економічним. А жорстка політика стримування, у тому числі скасування системи щомісячної індексації, виявилася безглуздою — на інфляцію не вплинула, а мотивацію до праці докорінно підірвала й відкинула за межу бідності переважну частину населення України. Частка заробітної плати в національному доході впала на початок 1993 року на 13 процентних пунктів від рівня 1991 року. За півроку такої політики середня заробітна плата в народному господарстві у ВКВ — еквіваленті впала приблизно вдвічі і становила на 1 квітня близько 8 доларів на місяць. Подібна тенденція і у рубльовому еквіваленті, що має вже не теоретичне, гостре соціальне забарвлення. Переконаний, що такі структурні зрушення в економіці не можуть влаштовувати нікого.

Інші якісні економічні показники теж свідчать про рух не в тому напрямі. Незважаючи на шалене зростання цін на енергоносії, енергоємкість одиниці валового продукту збільшується, збільшується й матеріалоємкість у цілому. Натомість зменшується частка кінцевої продукції і зростає зношеність основних фондів, падає виробництво споживчих товарів, перш за все продуктів.

Яскравим свідченням повної відсутності керма і вітрил в економічній політиці є багатомісячне бюрократичне павутиння навколо законопроекту про стабілізацію роботи підприємств торгівлі. Майже чотири місяці проект лежить у надрах Президії ВР, Кабінету міністрів, адміністрації Президента. Шість (!) разів автор порушував це питання на засіданнях Президії, двічі — з трибуни Верховної Ради, а в результаті — безкінечні доручення новим і новим комісіям, мляве листування з Мінекономіки, Мінфіном з постійними комісіями — і жодних рішень. Хоча проблема стоїть надзвичайно гостро. Темпи зростання обігових коштів торгівлі катастрофічно відстають від темпів інфляції. Чим більше торгівля продає, тим більші має збитки. Фінанси торгівлі руйнуються. Факти, коли зупиняються підприємства через неспроможність торгівлі заплатити за товар, на жаль, непоодинокі. ЦК профспілки працівників торгівлі на своєму пленумі підтримав законопроект. Можуть бути інші рішення. Неприпустима лише нинішня анемія, відсутність будь-якого рішення. **А розрахунок на приватизацію торгівлі як панацею від усіх її проблем, без розв'язання зазначених та інших фундаментальних економічних проблем вищого порядку видається економічним романтизмом.**

Дозволю собі узагальнити аналіз нинішньої фактичної економічної політики як вкрай несприятливий для будь- якого виробника. Інавгураційні обіцянки Президента, Прем'єр-міністра знизити податки обертали́ся вимушеним посиленням податкового пресу. Разом з нестабільністю правової бази підприємства, урядовою експансією щодо розширення адміністративного поля в управлінні економікою, невиправданою політикою доходів це майже остаточно вбило мотивацію до продуктивної творчої праці. Заводи димлять, крутяться верстати скоріше через звичку людей ходити на роботу, потребу отримувати хоч якусь зарплату, ніж через глибокі мотиваційні механізми. І саме це є глобальною проблемою поточного моменту і інтегральною оцінкою економічної політики.

Проте найменше мені хотілося всю відповідальність за сьогоднішній економічний стан покласти тільки на уряд. Хоча уряд справді шість місяців мав небачені у світі за обсягом повноваження, та нинішній економічний стан є спільною поразкою і уряду, і Президента, і Верховної Ради. Це є фіаско курсу відсутності економічного курсу, стратегії відсутності економічної стратегії, політики відсутності економічної політики.

Ці шість місяців показали приреченість політики надання повноважень просто хорошим і мужнім людям без з'ясування їхніх намірів і цілей, тобто ні під що. Політики радісного і безвільного перекладання своєї відповідальності на тих, хто зміг піднятися в атаку. Приреченість каторжної роботи веслами, коли не визначено, куди плити.

Переконаний, для трагедії і урядової кризи сьогодні немає підстав. Проте є сувора потреба негайно визначити економічний курс держави, виробити економічну стратегію. Інтереси народу, інтереси держави вимагають від Президента, уряду, Верховної Ради мобілізувати всі свої зусилля для розв'язання цього завдання.

Немає сьогодні нічого важливішого і невідкладнішого, ніж визначитися з економічною політикою відповідно до Конституції. І Верховна Рада зобов'язана відкласти всі питання доти, доки не буде визначено основи внутрішньої політики, перш за все економічної.

Щодо подальших повноважень, повністю поділяю думку Л.Кучми з останнього інтерв'ю «Известиям» про необхідність мати сильні всі три влади. Кожен має перти свого плуга. Залишається тільки одне «маленьке питання»: чи здатні найвищі державні органи влади на все це?

Окрема розмова — про приватизацію. Ця частина економічної політики є сьогодні найяскравішою ілюстрацією тези про відсутність чіткого і ясного економічного курсу.

Не буде перебільшенням висновок про те, що Державну програму приватизації на 1992 рік повністю провалено. Провалено нормотворчу роботу, підготовку кадрів, провалено всі кількісні завдання приватизації. Замість 1005 об'єктів до кінця 1992 року оформлено приватизацію всього 22 і ще 46 — за три місяці 1993 року, тобто всього 68, з них 58 — через оренду. Уряд досі не подав до Верховної Ради програми приватизації на 1993 рік, хоча цей термін минув за законом ще 1 грудня. Чиясь сильна рука постійно відводить від розгляду на Верховній Раді звіт уряду про виконання програми приватизації в 1992 році, хоча Верховна Рада вже двічі встановлювала дату цього звіту.

На цьому тлі численні заяви керівників уряду про те, як вони збираються проводити приватизацію, скоріше мають вигляд внутрішньої метушні, власної невизначеності і побоювання відкритого обговорення в парламенті, а відтак це — фактичне відкладання приватизації.

Визначився уряд, здається, лише в одному — у ставленні до оренди як способу підприємництва і приватизації. **Нехтуючи об'єктивною інформацією про економічну ефективність орендних відносин, про те, що це фактично єдиний реальний спосіб приватизації, який здійснюється, одним з перших своїх Декретів «Про додаткове регулювання орендних відносин» Кабінет міністрів недвозначно заявив про свою позицію.**

Не стану детально зупинятися на етапах і перипетіях боротьби орендарів України за свої права і законні інтереси — вони всі на сторінках газет, зокрема й «Голосу України», в численних документах Спілки орендарів, на екранах телебачення, на парламентській трибуні. Важливіше сьогодні зрозуміти, що ж все-таки відбувається? Чому численні заяви, звернення орендарів так і не почули, не прочитали? Три письмові звернення Спілки, звернення 121 народного депутата України, два мої особисті звернення як президента Спілки до Президента України, 5 письмових звернень Спілки, 5 особистих зустрічей з Прем'єр-міністром, 4 письмові звернення Спілки до Верховної Ради, звернення Спілки, її президента до Голови Верховної Ради, — і все це без жодного результату! П'ять разів за шість місяців проблему орендних відносин ставили на голосування на Верховній Раді — і жодного разу її не підтримали. Випадковостей тут бути не може. Це — позиція.

Правда, відразу постає те саме запитання: якщо оренда урядові не до вподоби, якщо не оприлюднюють нову програму приватизації, то чого ж тоді хочуть Президент, уряд, Верховна Рада, яку економічну систему будують? Аналіз декретної діяльності уряду в цілому свідчить про явну реанімацію адміністративно-командної системи. Розпочавшись як необхідний процес відновлення керованості державним сектором економіки, сьогодні тотальний адміністративний стиль стає загальною філософією уряду. І цілком логічною під цим кутом зору є політика в сфері приватизації. Тобто буде підтримана тільки така приватизація, яка буде прийнятна для управлінської еліти, економічної свободи буде відпущено лише стільки, скільки та еліта дозволить.

Тому зовсім не випадково оренда опинилася на лінії вогню. Гранично простий процедурно, чіткий юридично, зрозумілий кожному механізм отримання економічної свободи колективом і особою вивів державну бюрократію з гри. Реакція не забарилася. До її інтересу долучилися інтереси нового фінансового капіталу, який шукає виходу. І раптом бачиш, що інтереси трудового колективу можуть бути сильнішими за гроші.

Оренда сьогодні не могла не стати об'єктом для атак ще й тому, що об'єктивно змінює економіку України, а це далеко не всім до вподоби. У виробничій сфері хіба що орендні підприємства зберегли хоч залишки мотиваційних механізмів у вигляді права власності орендаря на прибуток. Тому недивно, що саме сюди був скерований один з головних ударів у вигляді регулювання фондів споживання. Причому з усіх недержавних підприємницьких структур лише орендні підприємства удостоєні від держави такої честі. Мене не здивувало, що Декрет, який закріплює цю протиправну практику, прийнято саме 26 квітня, в день початку досягнення принципової згоди на співробітництво між урядом і Спілкою орендарів.

Оренда сьогодні не до вподоби саме тому, що дає просту і ефективну модель приватизації, яка забезпечує зростання економічної ефективності і баланс суспільних інтересів. Орендар за три роки шляхом використання державного майна створює нову, свою власність. Через три роки державне майно продається виключно за сертифікати, левова частина — населенню. Створюється відкрите акціонерне товариство з колишніх орендарів і власників сертифікатів. Вигідно орендареві? Вигідно. Він має можливість заробити на державному майні, створити нову, свою власність шляхом продуктивної виробничої праці (підкреслюю — виробничої). Вигідно державі? Вигідно. Державне майно використовується більш ефективно, бюджет отримує більше коштів, зростає загальна ефективність економіки. Вигідно це населенню? Вигідно. Громадяни мають можливість вкласти сертифікати в надійне підприємство, яке довело свою спроможність працювати. Є повна гарантія від афер «мильних» фондів, адже орендар від свого майна нікуди не втече і гарантує ним надійність вкладення сертифіката. Кому це може бути невигідно? Тільки тому, хто свої справжні наміри у приватизації ховає за блудливими загальниками.

На превеликий жаль, у мене практично немає ілюзій щодо перспектив добровільної згоди уряду на існування орендної моделі приватизації, яка найбільше відповідає менталітету нашого суспільства, стану економіки, структурі виробничих сил і саме тому в рівному змаганні всіх форм приватизації, переконаний, не мала б серйозної конкуренції.

Сьогодні настав час, коли орендарі повинні не просити, а сказати своє вагоме слово. Сьогодні оренда як економічне явище в Україні відбулася, народився, без перебільшення, новий клас співвласників у виробничій сфері. Формується і кристалізується кореневий інтерес цього класу. Тому проблема ставлення уряду до оренди — не проблема орендарів, а проблема уряду. Думаю, з'їзд орендарів України, що відбудеться 14 травня в Києві, скаже з цього приводу своє вагоме слово.

Спостерігаючи поведінку орендарів на наших зібраннях, їх готовність захищати власні інтереси, рішучість намірів, я перестав побоюватися за майбутнє оренди. У сотень тисяч, навіть мільйонів людей з'явився живий реальний інтерес, і це скасувати неможливо вже жодним декретом. Побоювання залишилися за економіку в цілому, за Україну. І.Плющ на пленарному засіданні ВР 6 травня назвав мене «лобістом від оренди». Ні! Якщо я і лобіст, то виключно здорового глузду в економіці, як, до речі, і чимало моїх колег-депутатів, яких, на жаль, у Верховній Раді — не більшість. Суть проблеми полягає не в уряді. Суть у глибокій кризі влади взагалі. Адже тиск на уряд має сенс, коли є чітка економічна стратегія, є жорсткий парламентський контроль за її виконанням. Нічого цього сьогодні немає. Тому будь-який тиск, навіть зміна уряду нічого не дасть, нічого не змінить. Потрібні нова якість, сильна позиція і Президента, і Верховної Ради.

На жаль, сьогодні дуже мало підстав для відродження сильної Верховної Ради в її нинішньому складі. Так, у парламенті є багато депутатів, які стоять на позиціях здорового глузду в економіці, політиці і щиро прагнуть перетворити Верховну Раду на сильний парламент. Але в цілому ВР — це аморфний, анемічний орган, який відіграє лише роль ширми для тих чи тих політиків. Згадаймо ганебну процедуру розгляду останнього бюджету, коли три дні випускали пару, а потім експромтом без проекту, з голосу, не читаючи, прийняли Закон про бюджет, який докорінно змінив податкову систему і за деякі положення якого стало соромно з моменту прийняття. Згадаймо, як легко не виконують рішення Верховної Ради (звіт Фонду державного майна, програма приватизації, програма Національного банку до 1.05.1993 — це тільки найбільш значне і тільки за останні дні тощо). Згадаймо повну безконтрольність і некерованість органів, підзвітних Верховній Раді, тих самих Фонду державного майна, Нацбанку. Згадаймо, нарешті, так звану проблему кворуму, яка вщент дискредитує парламент. Що то за Верховна Рада, яка навіть зібратися не може більше, ніж на годину на тиждень, і практично не всі свої рішення й закони приймає, глузуючи з Конституції, її норм про персональні голосування? А мудрування над третьорядними питаннями, коли горять позачергові? Перелік можна продовжувати...

Та стан суспільства, стан економіки вимагає саме від Верховної Ради негайно стати стрижнем і гарантом державної політики — творцем її основних положень і жорстким контролером. У нинішньої Верховної Ради теоретично є шанс переродитися, стати тією сильною Верховною Радою, яка потрібна народові. Або ж треба зважитися на повне оновлення, на приплив свіжих конструктивних сил, здатних на творення і будівництво.

Інтереси України, її економіки залишають дуже мало часу на такий вибір.

Олександр БАРАБАШ,

народний депутат України, президент Спілки орендарів і підприємців України.

ЗАКОН УКРАЇНИ

ПРО ВНЕСЕННЯ ДОПОВНЕНЬ І ЗМІН ДО ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ТА КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КОДЕКСІВ УКРАЇНИ ЩОДО ПОРЯДКУ РОЗГЛЯДУ СУДОВИХ СПРАВ

Верховна Рада України **постановляє:**

Внести такі доповнення і зміни до законодавчих актів України:

I. До Цивільного процесуального кодексу України:

1. Доповнити статтю 7 після частини першої новою частиною такого змісту:

«Судця при одноособовому розгляді справи діє від імені суду».

У зв'язку з цим частину другу вважати частиною третьою.

2. Доповнити статтю 22 після частини четвертої новою частиною такого змісту:

«На заяву про відвід судді, подану після закінчення встановленого цією статтею строку, поширюються правила статті 85 цього Кодексу».

У зв'язку з цим частини п'яту і шосту вважати відповідно частинами шостою і сьомою.

3. У статті 124[1]:

частину першу викласти в такій редакції:

«Суддя одноособово розглядає всі цивільні справи, підвідомчі суду. Справи по спорах про визначення місця проживання і відібрання дитини, позбавлення батьківських прав, встановлення батьківства, про поновлення на роботі, виселення, визнання страйку незаконним у разі скасування рішення, постановленого одноособово суддею, розглядаються у колегіальному складі суду»;

доповнити статтю частиною третьою такого змісту:

«У зв'язку із складністю справи суд касаційної або наглядної інстанції при скасуванні рішення може направити на новий розгляд у колегіальному складі суду також будь-яку іншу справу».

4. Частину другу статті 237 викласти в такій редакції:

«Справи, перелічені у статті 236 цього Кодексу, вирішуються суддею одноособово. Справи по заявах про дачу висновку з питань наявності підстав скасування рішення про реєстрацію кандидата в депутати та по скаргах на рішення, прийняті щодо релігійних організацій, у разі скасування рішення, постановленого одноособово суддею, а також у випадках, передбачених частинами другою і третьою статті 124[1], розглядаються у колегіальному складі суду».

5. Частину четверту статті 255 викласти у такій редакції:

«Справи, перелічені у статті 254 цього Кодексу, вирішуються суддею одноособово. Справи про визнання громадянина недієздатним у разі скасування рішення, постановленого одноособово суддею, а також у випадках, передбачених частинами другою і третьою статті 124[1], розглядаються у колегіальному складі суду».

6. У статті 160:

У назві статті слова «усність і безперервність» замінити словами «та усність»;

частину третю виключити.

II. До Кримінально-процесуального кодексу України:

1. У частині першій статті 33[1]:

слово і цифри «статтею 85» виключити;

слова і цифри «частинами першими статей 150—151, статтями 152, 153, частинами першою і четвертою статті 154, статтею 154[1]» замінити словами і цифрами «статтею 153, частиною першою статті 154»;

слово і цифри «статтями 155[4], 155[5]» замінити словами і цифрами «статтею 155[5]»;

слово і цифри «статтями 213[1], 214» замінити словом і цифрами «статтею 213[1]».

2. У статті 257:

із назви статті слова «і безперервність» виключити;

із частини другої виключити друге речення.

3. Із пункту 9 частини другої статті 370 слова «безперервність судового розгляду справи» виключити.

III. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
22 квітня 1993 року

ДЕКРЕТ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН І ДОПОВНЕНЬ ДО ДЕКРЕТУ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ «ПРО ОПЛАТУ ПРАЦІ»

Кабінет Міністрів України **постановляє:**

1. У Декреті Кабінету Міністрів України від 31 грудня 1992 р. № 23—92 «Про оплату праці»:

викласти статтю 13 Декрету в такій редакції:

«Стаття 13. Регулювання частини доходу підприємств, що спрямовується на оплату праці.

Умови визначення частини доходу, що спрямовується на оплату праці працівників державних і заснованих на державній власності орендних підприємств установлюються Кабінетом Міністрів України через регулювання фонду споживання»;

викласти абзац сьомий пункту 4 статті 48 Декрету в такій редакції:

«пункту I статті 19 Закону України «Про підприємства в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 24, ст. 272; 1992 р., № 17, ст. 209) стосовно державних і заснованих на державній власності орендних підприємств, а пункту 3 і частини другої пункту 4 — також стосовно державних підприємств».

2. Цей Декрет набуває чинності з дня опублікування і застосовується до правовідносин, що виникають з 1 січня 1993 року.

Прем'єр-міністр України
Л. КУЧМА
Міністр Кабінету Міністрів України
В. ПУСТОВОЙТЕНКО

м. Київ
26 квітня 1993 року
№ 39-93.

ДЕКРЕТ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПРО ОБ'ЄДНАННЯ ДЕРЖАВНИХ ПІДПРИЄМСТВ НАФТОВОЇ, ГАЗОВОЇ, НАФТОПЕРЕРОБНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ ТА НАФТОПРОДУКТОЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

З метою створення належних умов для надійного забезпечення народного господарства та населення нафтою, газом і продуктами їх переробки Кабінет Міністрів України **постановляє:**

1. Установити, що об'єднання державних підприємств нафтової, газової, нафтопереробної промисловості, нафтопродуктозабезпечення, по газопостачанню та газифікації, а також по будівництву об'єктів цих галузей, які входять до сфери управління Державного комітету України по нафті і газу та в єдиному технологічному процесі здійснюють розробку нафтових і газових родовищ, видобуток нафти і газу, їх переробку, транспортування нафтогазової продукції, будівництво і експлуатацію промислових об'єктів, утворюються і ліквідуються Державним комітетом України по нафті і газу за погодженням з Антимонопольним комітетом України. Зазначені державні підприємства можуть вийти із складу об'єднань лише за згодою цього Комітету.

Об'єднання функціонує як єдина господарська структура. В ньому утворюється загальний фонд розвитку виробничої та соціальної інфраструктури за рахунок частини прибутку державних підприємств, що входять до його складу. Витрати на утримання об'єднань відносяться на виробництво.

Статути і склад об'єднань затверджуються Державним комітетом України по нафті і газу за погодженням з Міністерством економіки України, Міністерством фінансів України та Антимонопольним комітетом України. Підприємства, що входять до складу об'єднань, зберігають права юридичної особи і на них поширюється дія Закону України «Про підприємства в Україні».

2. Зупинити дію пунктів 1, 5 і 6 статті 3 Закону України «Про підприємства в Україні» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 24, ст. 272) щодо права зазначених у частині першій статті 1 цього Декрету державних підприємств об'єднувати на добровільних засадах свою діяльність, виходити із складу об'єднань та приймати рішення про їхню ліквідацію.

3. Цей Декрет набуває чинності з дня опублікування.

Прем'єр-міністр України
Л. КУЧМА
Міністр Кабінету Міністрів України
В. ПУСТОВОЙТЕНКО

м. Київ
29 квітня 1993 року
№ 42-93.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення доповнень до Закону Української РСР «Про підвищення соціальних гарантій для трудящих»

Верховна Рада України **постановляє:**

Статтю 2 Закону Української РСР «Про підвищення соціальних гарантій для трудящих» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 42, ст. 549) доповнити частиною другою такого змісту:

«Мінімальний розмір допомоги по тимчасовій непрацездатності у зв'язку з доглядом за хворою дитиною віком до 14 років установлюється статтею 47 Закону України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 5, ст. 21)».

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
22 квітня 1993 року

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про протокол намірів щодо економічного співробітництва Дніпропетровської, Донецької, Запорізької та Луганської областей

Надаючи важливого значення розвитку регіонального економічного співробітництва та з метою координації зусиль по вирішенню соціально-економічних завдань Кабінету Міністрів України розглянути протокол намірів, поданий обласними державними адміністраціями та обласними Радами народних депутатів Дніпропетровської, Донецької, Запорізької та Луганської областей, про регіональне економічне співробітництво областей і прийняти відповідне рішення.

Президент України
Л. КРАВЧУК.

м. Київ,
12 травня 1993 року.

ДЕКРЕТ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про об'єднання державних електроенергетичних підприємств

З метою забезпечення безперервного та надійного енергопостачання народного господарства і населення Кабінет Міністрів України **постановляє:**

1. Установити, що об'єднання державних електроенергетичних підприємств, які входять до сфери управління Міністерства енергетики і електрифікації України і в єдиному технологічному процесі здійснюють виробництво, передачу й реалізацію теплової та електричної енергії, утворюються, реорганізуються і ліквідуються вказаним Міністерством за погодженням з Антимонопольним комітетом України. Зазначені підприємства можуть вийти із складу об'єднань лише за згодою Міністерства енергетики і електрифікації України.

Статути і склад об'єднань затверджуються Міністерством енергетики і електрифікації України за погодженням з Міністерством економіки України та Антимонопольним комітетом України.

2. Зупинити дію пунктів 1, 5, 6 статті 3 Закону України «Про підприємства в Україні» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 24, ст. 272) щодо права зазначених у частині першій статті 1 цього Декрету державних електроенергетичних підприємств об'єднувати на добровільних засадах свою діяльність, виходити із складу об'єднань та приймати рішення про їх ліквідацію.

3. Цей Декрет набуває чинності з дня опублікування.

Прем'єр-міністр України
Л. КУЧМА
Міністр Кабінету Міністрів України
В. ПУСТОВОЙТЕНКО

м. Київ
29 квітня 1993 року
№ 41-93.

АКЦІЯ ГАЗЕТИ: СОСТАВ ІДЕ НА ПОДІЛЛЯ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

І тоді наш подільський корпункт (м. Хмельницький, тел. 6-78-14, зав. корпунктом Михайло Василашко) вирішив перевірити: чи й справді так важко роздобувати пальне, чи багато хто з керівників і постачальників досі сподіваються на дядю — як у держпланівські часи, коли зверху розписували все — куди відвантажити свою трубу і де брати, скажімо, болт...

Зацікавленість і готовність співробітничати з журналістами висловили представник Президента у Чемеровецькому районі Хмельницької області та райагропромпостач. Хоча окремі чиновники ремствували — навіщо, мовляв, ці клопоти, про все має турбуватися держава. Знову стара звичка, дехто не хоче і не вміє крутитися по-справжньому.

Тим часом журналісти закрутили справу, знайшли сміливих партнерів у Російській Федерації, організували кількасторонні переговори. І ось результат — організовано поставку 10 тисяч тонн нафтопродуктів для Чемеровецького агропромпостачу. Особливо вдячні газетярі Хмельницькому філіалу Рівненського «Економбанку» (директор В. Сікорський), який виступив платниковим гарантом поставок.

Ешелон іде до адресата. Але маємо тривожні факти: часом зникають безслідно не тільки цистерни, а й цілі состави з такими вантажами. Тому «Голос України» просить залізничників, відповідні служби МВС та СБУ: посприяйте, дорогі товариші, щоб вантаж дійшов до хліборобів без більшовицьких експропріацій. Сьогодні ділові люди (про це йшлося й на переговорах у Москві) бояться не банківських неув'язок, а революційного розбійництва на шляхах. Від успішного завершення експерименту певною мірою залежатиме інтенсивність поставок нафтопродуктів на Україну по комерційних каналах.

Анатолій СОЛОНСЬКИЙ.

ПОЛОЖЕННЯ

ЗАТВЕРДЖЕНО
Указом Президента України
від 5 травня 1993 року № 155/93

ПРО КВАЛІФІКАЦІЙНО-ДИСЦИПЛІНАРНУ КОМІСІЮ АДВОКАТУРИ

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Це Положення відповідно до Закону України «Про адвокатуру» визначає порядок організації та діяльності кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури (далі — кваліфікаційно-дисциплінарна комісія).

2. Кваліфікаційно-дисциплінарні комісії створюються в Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

Строк повноважень кваліфікаційно - дисциплінарної комісії становить три роки, починаючи з дня першого засідання комісії.

3. Основним завданням кваліфікаційно - дисциплінарної комісії є визначення рівня професійних знань осіб, які мають намір займатися адвокатською діяльністю, та вирішення питань про дисциплінарну відповідальність адвокатів.

4. У своїй діяльності кваліфікаційно-дисциплінарна комісія керується законами України, постановами Верховної Ради України, указами і розпорядженнями Президента України, декретами, постановами і розпорядженнями Кабінету Міністрів України, а також цим Положенням.

5. Формування кваліфікаційно-дисциплінарних комісій та організаційне забезпечення їх діяльності здійснюють відповідно Рада Міністрів Республіки Крим, обласна, Київська, Севастопольська міська Рада народних депутатів.

6. Кваліфікаційно-дисциплінарна комісія є юридичною особою, має штамп і печатку із своїм найменуванням.

II. СКЛАД КВАЛІФІКАЦІЙНО-ДИСЦИПЛІНАРНОЇ КОМІСІЇ ТА ПОРЯДОК ЇЇ ФОРМУВАННЯ

7. Кваліфікаційно-дисциплінарна комісія діє в складі двох палат — атестаційної та дисциплінарної.

8. Атестаційна палата кваліфікаційно - дисциплінарної комісії створюється у складі 11 членів. До неї входять 4 адвокати, 4 судді та по одному представнику відповідно від Ради Міністрів Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міської Ради народних депутатів, управління юстиції Ради Міністрів Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації, відділення Спілки адвокатів України.

9. Дисциплінарна палата кваліфікаційно - дисциплінарної комісії утворюється у складі 9 членів. До неї входять 5 адвокатів, 2 судді, по одному представнику відповідно від управління юстиції Ради Міністрів Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації, відділення Спілки адвокатів України.

10. Палату кваліфікаційно-дисциплінарної комісії очолює голова, якого обирають таємним голосуванням на альтернативній основі при вільному висуненні кандидатів з членів палати на першому її засіданні.

Голова палати має заступника, який обирається в такому самому порядку, як і голова.

Голова атестаційної палати одночасно є головою кваліфікаційно - дисциплінарної комісії.

11. Члени палат кваліфікаційно-дисциплінарної комісії — адвокати обираються на загальних зборах (конференції) адвокатів Республіки Крим, області, міст Києва, Севастополя, судді — на конференції суддів Республіки Крим, області, міст Києва, Севастополя.

Представники відділення Спілки адвокатів України як члени палат обираються на зборах відділення Спілки.

Члени палат — адвокати, судді та представники відділення Спілки адвокатів України обираються таємним голосуванням на альтернативній основі при вільному висуненні кандидатів. Обраним вважається кандидат, за якого подано більше половини голосів учасників зборів (конференції).

Представник обласної, Київської, Севастопольської міської Ради народних депутатів як член атестаційної палати обирається відповідною Радою народних депутатів. Представник Ради Міністрів Республіки Крим призначається Радою Міністрів Республіки Крим.

Члени палат — представники управління юстиції Ради Міністрів Республіки Крим, обласної, Київської, Севастопольської міської державної адміністрації призначаються начальником відповідного управління юстиції.

12. Ведення документації палати кваліфікаційно-дисциплінарної комісії, облік і зберігання справ здійснює секретар, який обирається на першому засіданні палати з її членів.

13. У разі дострокового вибуття голова, заступник голови, секретар, член палати кваліфікаційно-дисциплінарної комісії обираються (призначаються) в порядку, встановленому цим Положенням.

III. ПОВНОВАЖЕННЯ ПАЛАТ КВАЛІФІКАЦІЙНО-ДИСЦИПЛІНАРНОЇ КОМІСІЇ АДВОКАТУРИ ТА ПОРЯДОК ЇХ РОБОТИ

14. Атестаційна палата кваліфікаційно - дисциплінарної комісії:

розглядає заяви осіб, які мають намір займатися адвокатською діяльністю;

допускає осіб або відмовляє їм у допуску до складання кваліфікаційних іспитів;

приймає кваліфікаційні іспити;

ухвалює рішення про видачу або відмову у видачі свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

15. Дисциплінарна палата кваліфікаційно-дисциплінарної комісії:

розглядає скарги громадян, окремі ухвали судів, постанови, подання слідчих органів, заяви адвокатських об'єднань, підприємств, установ, організацій на дії адвокатів;

вирішує питання про притягнення адвоката до дисциплінарної відповідальності та розглядає порушені з цих питань справи.

16. Перше засідання палати кваліфікаційно-дисциплінарної комісії проводиться в 15-денний строк з часу сформування складу палати.

17. Підготовка засідання палати забезпечується її головою, заступником голови або за дорученням голови одним з членів палати. Голова палати визначає час і місце проведення засідання палати і не пізніш як за 10 днів повідомляє про це осіб, щодо яких вирішуватиметься питання, та інших осіб, які повинні взяти участь у засіданні палати.

18. Палати кваліфікаційно-дисциплінарної комісії мають право запитувати необхідну для здійснення їх повноважень інформацію від судів, слідчих органів, органів юстиції, інших підприємств, установ, організацій, а також службових осіб.

Органи і службові особи, до яких надійшов запит, повинні не пізніш як через 10 днів дати відповідь кваліфікаційно - дисциплінарній комісії.

19. Засідання палати є правомочним, якщо в ньому бере участь не менш як дві треті членів палати.

20. Палати проводять засідання в міру потреби, але з обов'язковим додержанням установлених цим Положенням строків розгляду заяв і справ.

У необхідних випадках можуть бути проведені спільні засідання палат.

21. Засідання палати веде її голова, а в разі його відсутності — заступник або один із членів палати, обраний для цього рішенням палати.

Усі члени палати в прийнятті рішення мають рівні права.

У засіданні палати чи спільному засіданні кваліфікаційно-дисциплінарної комісії з правом дорадчого голосу можуть брати участь учені-юристи і народні депутати.

22. До початку розгляду заяви чи справи особа, яка подала заяву чи відносно якої розглядається справа, має право заявити відвід члену палати, якщо вона вважає, що член палати або його родичі заінтересовані в результатах розгляду, чи має сумнів у його об'єктивності з інших причин.

Питання про заявлений відвід вирішується іншими членами палати без участі члена, якому заявлено відвід, відкритим голосуванням більшістю голосів. У разі рівності голосів член палати вважається відведеним. Член палати, якому заявлено відвід, має право дати пояснення з приводу заявленого відводу.

23. Розгляд питань, що підлягають вирішенню на засіданні палати, починається з доповіді голови палати, заступника голови або одного з членів палати, який проводив попереднє вивчення поданих матеріалів. Потім заслуховуються запрошені на засідання особи, досліджуються необхідні документи і матеріали.

На засіданні палати ведеться протокол, який підписують голова і секретар палати.

24. Рішення атестаційної палати про видачу свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю або про відмову у видачі свідоцтва приймається відкритим голосуванням більшістю голосів від загальної кількості членів палати.

Рішення дисциплінарної палати про притягнення адвоката до дисциплінарної відповідальності приймається відкритим голосуванням двома третіми голосів від загальної кількості членів палати.

Рішення викладається в письмовій формі з наведенням мотивів його прийняття і підписується головуючим на засіданні та членами палати, які брали участь у засіданні.

Член палати може особисто або спільно з іншими членами палати викласти окрему думку щодо рішення палати. Окрема думка є складовою частиною рішення палати.

Копія рішення палати в триденний строк видається особі, щодо якої вирішувалося питання, а також надсилається органу, за поданням якого розглядалася справа.

25. У рішенні палати повинно бути зазначено: назву кваліфікаційно - дисциплінарної комісії, склад палати, місце і час розгляду заяви (справи), прізвище, ім'я, по батькові особи, яка подала заяву (щодо якої розглядається справа), її пояснення, зміст заяви (обставини справи), прийняте рішення у зв'язку з заявою (міра дисциплінарного стягнення або мотиви закриття справи).

26. Рішення про відмову у видачі свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю може бути оскаржено в місячний строк до Вищої кваліфікаційної комісії адвокатів, а рішення про накладення на адвоката дисциплінарного стягнення — в тримісячний строк до Вищої кваліфікаційної комісії адвокатів або в судовому порядку.

Скарга подається в палату, яка його ухвалила. У 7-денний строк скарга разом зі справою надсилається кваліфікаційно - дисциплінарною комісією на розгляд у Вищу кваліфікаційну комісію адвокатури або суд.

27. Члени палат кваліфікаційно-дисциплінарної комісії звільняються від виконання своїх службових обов'язків на час роботи комісії зі збереженням середньомісячного заробітку.

28. Раз на рік палати підбивають підсумки своєї діяльності та розробляють заходи щодо підвищення її якості.

Голова кваліфікаційно-дисциплінарної комісії щорічно аналізує роботу комісії, вносить на розгляд спільного засідання палат підсумки її діяльності.

Члени палат про свою роботу повідомляють органи, які їх обрали або призначили.

IV. РОЗГЛЯД ЗАЯВ ПРО ВИДАЧУ СВІДОЦТВА НА ПРАВО ЗАНЯТТЯ АДВОКАТСЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

29. Особа, яка має намір займатися адвокатською діяльністю, подає до атестаційної палати кваліфікаційно-дисциплінарної комісії заяву, нотаріально засвідчену копію диплома про вищу юридичну освіту, документ, що підтверджує стаж роботи за фахом юриста або помічника адвоката не менш як два роки.

Одержані документи атестаційна палата розглядає протягом місяця з дня надходження.

30. Кваліфікаційні іспити включають відповіді на усні запитання з різних галузей права, вирішення практичних завдань, співбесіди тощо.

Програми кваліфікаційних іспитів розробляються і затверджуються Вищою кваліфікаційною комісією адвокатури.

Особа, яка не склала кваліфікаційні іспити, має право складати їх повторно через рік.

31. За результатами складання кваліфікаційних іспитів атестаційна палата приймає рішення про:

видачу свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю;

відмову у видачі свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

32. Особі, яка успішно склала кваліфікаційні іспити, на підставі рішення атестаційної палати кваліфікаційно-дисциплінарна комісія видає свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю за формою, що додається.

Під час одержання свідоцтва особа, якій його вручено, приймає Присягу адвоката України.

V. РОЗГЛЯД СПРАВ ПРО ДИСЦИПЛІНАРНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ АДВОКАТА

33. Право порушення дисциплінарного провадження належить голові дисциплінарної палати, який попередньо розглядає інформацію, що стосується підстав притягнення адвоката до дисциплінарної відповідальності, знайомить його з цією інформацією і витребує від нього письмове пояснення.

34. Дисциплінарне стягнення до адвоката застосовується безпосередньо за виявленням проступку, але не пізніш як через місяць з дня його виявлення, не рахуючи часу хвороби адвоката або перебування його у відпустці.

Дисциплінарне стягнення не може бути накладено пізніш як через шість місяців з дня вчинення проступку.

35. Справа про притягнення адвоката до дисциплінарної відповідальності повинна бути розглянута не пізніш як у місячний строк з дня її порушення.

36. За порушення вимог Закону України «Про адвокатуру», інших актів законо-

(Закінчення на 5-й стор.).

(Закінчення. Початок на 4-й стор.).

давства України, що регулюють діяльність адвокатури, і Присяги адвоката України рішенням дисциплінарної палати кваліфікаційно-дисциплінарної комісії до адвоката можуть бути застосовані такі дисциплінарні стягнення:

попередження;

зупинення дії свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю на строк до одного року;

анулювання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

Дисциплінарна палата може закрити дисциплінарну справу, якщо під час розгляду справи переконається у необгрунтованості притягнення адвоката до дисциплінарної відповідальності, або у недоцільності накладення на нього дисциплінарного стягнення за вчинений ним проступок, або визнає, що вчинене виходить за межі дисциплінарної відповідальності адвокатів.

37. До початку розгляду справи, в разі потреби, провадиться додаткова перевірка підстав для притягнення адвоката до дисциплінарної відповідальності, яку голова доручає одному з членів дисциплінарної палати. При цьому можуть бути витребувані додаткові документи і матеріали.

38. Під час розгляду справи участь адвоката, який притягається до дисциплінарної відповідальності, є обов'язковою. Повторна неявка адвоката без поважних причин не перешкоджає розгляді справи у його відсутності.

У ході засідання адвокат, який притягається до дисциплінарної відповідальності, має право в будь-який момент заявляти клопотання і давати додаткові пояснення. За розсудом дисциплінарної палати можуть бути заслухані повідомлення інших осіб, запрошених з ініціативи як адвоката, так і палати, оголошені документи і досліджені інші матеріали, що є у справі, і ті, що подані додатково.

Рішення виноситься у відсутності адвоката, щодо якого порушено дисциплінарну справу.

39. Якщо протягом року з дня накладання дисциплінарного стягнення адвоката не буде піддано новому дисциплінарному стягненню, він вважається таким, що не піддавався дисциплінарному стягненню.

Дисциплінарна палата може після закінчення не менш як шести місяців з дня накладання стягнення зняти його достроково при бездоганній поведінці адвоката і сумлінному ставленні до виконання своїх обов'язків.

40. Рішення про припинення адвокатської діяльності та про анулювання свідоцтва кваліфікаційно-дисциплінарною комісією може бути прийнято у випадках:

засудження адвоката за вчинення злочину — після набрання вироком законної сили;

обмеження судом дієздатності або визнання адвоката недієздатним;

втрати громадянства України;

грубого порушення вимог Закону України «Про адвокатуру» та інших актів законодавства України, які регулюють діяльність адвокатури, і Присяги адвоката України.

ДОДАТОК

до Положення про кваліфікаційно-дисциплінарну комісію адвокатури, затвердженого Указом Президента України від 5 травня 1993 року № 155/93.

Державний Герб України

СВІДОЦТВО

про право на заняття адвокатською діяльністю

№ ________

Відповідно до Закону України «Про адвокатуру»

гр. ________________________

(прізвище, ім'я, по батькові)

який проживає ________________________

(місце проживання)

____

має право на заняття адвокатською діяльністю.

Підстава: рішення ________________________

(назва комісії)

кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури від ________

№ ________

Голова ________ (підпис) ________

(назва комісії) (прізвище та ініціали)

кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури

«____» ________ 199 - року

М. П.

ПОЛОЖЕННЯ

ПРО ВИЩУ КВАЛІФІКАЦІЙНУ КОМІСІЮ АДВОКАТУРИ

ЗАТВЕРДЖЕНО
Указом Президента України від 5 травня 1993 року № 155/93

1. Це Положення відповідно до Закону України «Про адвокатуру» визначає порядок діяльності Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури.

2. Вища кваліфікаційна комісія адвокатури утворюється при Кабінеті Міністрів України.

Строк повноважень комісії становить три роки, починаючи з дня першого її засідання.

3. Основним завданням Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури є розгляд скарг на рішення кваліфікаційно-дисциплінарних комісій адвокатури у Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

4. У своїй діяльності Вища кваліфікаційна комісія адвокатури керується законами України, постановами Верховної Ради України, указами і розпорядженнями Президента України, декретами, постановами і розпорядженнями Кабінету Міністрів України, а також цим Положенням.

5. До складу Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури входять по одному представнику від кожної кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури, Верховного Суду України, Міністерства юстиції України, Спілки адвокатів України.

6. Представники від кваліфікаційно-дисциплінарних комісій адвокатури до складу Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури обираються таємним голосуванням на альтернативній основі при вільному висуненні кандидатів з членів кваліфікаційно-дисциплінарних комісій. Обраним вважається кандидат, за якого подано більше половини голосів членів кваліфікаційно-дисциплінарної комісії.

Представник від Верховного Суду України до Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури обирається Пленумом Верховного Суду України, а представник від Спілки адвокатів України — правлінням цієї Спілки.

Представник від Міністерства юстиції України призначається Міністром юстиції України.

7. Вищу кваліфікаційну комісію адвокатури очолює голова, якого обирають таємним голосуванням на альтернативній основі при вільному висуненні кандидатів з членів комісії на її першому засіданні.

Голова комісії має заступника, який обирається в такому самому порядку, як і голова.

8. Ведення документації Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури, облік і зберігання справ здійснює секретар, який обирається на першому засіданні комісії з її членів.

9. У разі дострокового вибуття голова, заступник голови, секретар, член Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури обираються (призначаються) в порядку, встановленому цим Положенням.

10. Вища кваліфікаційна комісія адвокатури:

а) розглядає скарги на рішення кваліфікаційно-дисциплінарних комісій адвокатури про:

відмову у видачі свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю;

притягнення адвоката до дисциплінарної відповідальності;

б) розробляє і затверджує програми і порядок складання кваліфікаційних іспитів особами, які виявили намір займатися адвокатською діяльністю;

в) здійснює контроль за діяльністю кваліфікаційно-дисциплінарних комісій адвокатури.

11. Перше засідання Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури проводиться в 15-денний строк з часу сформування складу комісії.

12. Підготовка засідання Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури забезпечується її головою, заступником голови або за дорученням голови одним із членів комісії. Голова комісії визначає час і місце проведення засідання комісії, та не пізніш як за 10 днів повідомляє про це особу, що звернулася зі скаргою, та інших осіб, які повинні взяти участь у засіданні комісії.

13. Засідання Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури є правомочним, якщо в ньому бере участь не менш як дві треті членів комісії.

14. Вища кваліфікаційна комісія адвокатури свої засідання проводить в міру потреби, але з обов'язковим додержанням установлених цим Положенням строків розгляду скарг.

15. Засідання Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури веде її голова, а в разі його відсутності — заступник або один із членів комісії, обраний для цього рішенням комісії.

Усі члени комісії в прийнятті рішення мають рівні права.

16. До початку розгляду справи у Вищій кваліфікаційній комісії особа, яка подала скаргу, має право заявити відвід члену цієї комісії, якщо вона вважає, що він особисто або його родичі заінтересовані в результатах розгляду скарги, чи має сумнів у його об'єктивності з інших причин.

Питання про заявлений відвід вирішується іншими членами комісії без участі члена, якому заявлено відвід, відкритим голосуванням більшістю голосів. У разі рівності голосів член комісії вважається відведеним. Член комісії, якому заявлено відвід, має право дати пояснення з приводу заявленого відводу.

Член Вищої кваліфікаційної комісії, який брав участь у розгляді заяви чи справи і прийнятті рішення у кваліфікаційно-дисциплінарній комісії, не може брати участь у розгляді цієї справи, якщо це рішення оскаржено.

17. Вища кваліфікаційна комісія адвокатури має право:

запрошувати на засідання комісії осіб, які звернулися зі скаргою на рішення кваліфікаційно - дисциплінарної комісії адвокатури, представників адвокатських об'єднань, підприємств, установ, організацій, а також службових осіб;

запитувати необхідну для здійснення її повноважень інформацію від судів, органів юстиції, слідчих органів, адвокатських об'єднань, інших підприємств, установ, організацій, а також службових осіб.

Органи і службові особи, до яких надійшов запит, повинні не пізніш як через 10 днів дати відповідь Вищій кваліфікаційній комісії.

18. Скарги на рішення кваліфікаційно - дисциплінарних комісій адвокатури розглядаються у місячний строк з дня надходження.

19. Розгляд скарги на засіданні Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури починається доповіддю голови комісії, його заступника або одного з членів комісії, який попередньо вивчав скаргу, справу і документи, що надійшли з кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури. Потім заслуховуються запрошені на засідання особи, досліджуються необхідні матеріали і документи.

На засіданні комісії ведеться протокол, який підписують голова і секретар комісії.

20. У результаті розгляду справи Вища кваліфікаційна комісія адвокатури може ухвалити таке рішення:

залишити рішення палати кваліфікаційно - дисциплінарної комісії адвокатури без зміни, а скаргу без задоволення;

змінити рішення;

скасувати рішення і надіслати справу в ту саму кваліфікаційно-дисциплінарну комісію для нового розгляду або закрити справу.

Рішення Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури є остаточним.

21. Рішення Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури приймаються відкритим голосуванням більшістю голосів від загальної кількості членів комісії.

Рішення викладається в письмовій формі з наведенням мотивів його прийняття і підписується головуючим на засіданні та членами комісії, які брали участь у засіданні.

Член комісії може особисто або спільно з іншими членами комісії викласти окрему думку щодо рішення комісії. Окрема думка є складовою частиною рішення комісії.

22. У рішенні Вищої кваліфікаційної комісії повинно бути зазначено: назву комісії, її склад, місце і час засідання, прізвище, ім'я, по батькові особи, яка подала скаргу, короткий зміст оскарженого рішення, суть скарги, висновок у справі, мотиви прийнятого рішення та результати розгляду справи.

23. У триденний строк рішення комісії має бути видано особі, щодо якої воно винесено.

24. Члени Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури звільняються від виконання своїх службових обов'язків на час роботи комісії зі збереженням за цей час середньомісячного заробітку.

25. Вища кваліфікаційна комісія адвокатури щорічно інформує про свою роботу Кабінет Міністрів України.

26. Організаційно-технічне забезпечення діяльності Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури здійснюється Кабінетом Міністрів України.

27. Вища кваліфікаційна комісія адвокатури є юридичною особою, має штамп і печатку зі своїм найменуванням.

Дайте тільки ниточку!

У Держкомітет житлово-комунального господарства України з'їхалися керівники міністерського рангу держав, що входили до складу колишнього Союзу, для спільного пошуку розв'язання наболілих питань. Усі вони, по суті, зводяться до одного: як зробити галузь бездотаційною, уникнувши різкого підвищення цін за комунальні послуги? У штабі української галузі вважають, що цього можна досягти лише у тому разі, якщо платня за житло і послуги буде адекватна витратам на їхнє виробництво. Аргументи нагадують козирні тузи: якщо не підвищувати ціни, дотація держави у 1993 році зросте з 562 мільярдів карбованців до більш аніж 2,5 трильйона. До речі, Мінекономіки вже поклало на стіл Кабінету міністрів проект підвищення цін за житло — у 4 рази, тепло — у 8, воду — у 5, користування електротранспортом — втричі. Зауважте, йдеться про підвищення фіксованих державних тарифів, які населення сьогодні компенсує лише на 10 процентів. Інфляція ж така, що навіть підвищивши ціни до рівня, який пропонує Мінекономіки, процент відшкодування затрат населенням знижуватиметься й надалі. Аналогічні проблеми сьогодні вирішують комунальники ближнього зарубіжжя, бо інфляція — хвороба багатонаціональна. Треба сподіватися, що спільними зусиллями у Держкомжитлокомунгоспі буде знайдено нитку Аріадни. Потягнуть її — й витягнуть за децентралізацію теплопостачання міст, нові технології енергозбереження, форми й методи приватизації житла, основи житлового законодавства й багато за що інше — аж до устаткування для крематоріїв. В нас воно, на жаль, теж імпортне — аглійське.

Що почім

ОРЕНДА — ЦЕ ВЖЕ СОЛІДНО

За повідомленнями Міністерства статистики України, орендні підприємства в першому кварталі цього року працювали дещо краще, ніж державні. Їх частка серед загальної кількості промислових підприємств України становить 24 відсотки, або 1815 . У будівництві їх 731, і за перший квартал вони виконали робіт на 134,8 мільярда карбованців, або 32 відсотки від загального обсягу робіт. Також у першому кварталі на оренді працювало 6,8 тисячі магазинів та 3,7 тисячі підприємств громадського харчування, якими реалізовано товарів на 286 мільярдів карбованців (19 відсотків загального обсягу).

Коротко

ТРОЛЕЙБУС У ДАРУНОК

Мешканці Одеси одержали від обласної держадміністрації та Жовтневого районного відділення Укрсоцбанку щедрий дарунок — комфортабельний тролейбус виробництва Південного машинобудівного заводу (Дніпропетровськ). Банкіри витратили на це 52 мільйони карбованців. «ЮМЗ Т-1» уже вийшов на багатолюдний сьомий маршрут, що зв'язує залізничний вокзал з новими мікрорайонами міста. Мерія Одеси сподівається, що до розв'язання транспортної проблеми, за прикладом банку, приєднаються промислові підприємства, комерційні структури міста.

Георгій ВОРОТНЮК.

ПЛАТИТЬ ТОЙ, ХТО П'Є

На Черкащині знову запроваджено безоплатний проїзд для пенсіонерів та інвалідів у міському транспорті, а також до городніх ділянок за містом. Таке рішення прийняла сесія обласної Ради народних депутатів, виділивши з бюджету 2 мільярди карбованців. Щоб частково покрити видатки, підвищили ціну на алкогольні та тютюнові вироби.

Обласна держадміністрація за рахунок обласного фонду соціального захисту населення виділила 3 мільйони 400 тисяч карбованців допомоги для інвалідів та учасників Великої Вітчизняної. В області проживає 8465 інвалідів та 47,5 тисячі ветеранів минулої війни.

Лідія ТИТАРЕНКО.

СТАЛИ НА КРИЛО

Аеропорт Донецьк визнано міжнародним. Тут завершується обладнання сектора, подібного до Шереметьєво-2. Тим часом донецькі авіатори відновили рейси до Ульяновська, Сиктивкара, Воркути. На черзі — Новосибірськ, Кишинів, Саратов.

Юрій ДОЦЕНКО.

НОВИНИ ФУТБОЛУ

Кубок країни. 1/2 фіналу. Матчі-відповіді. «Динамо» (Київ) — «Металіст» (Харків). 3:0. Голи: Ребров (18), Мізін (55, з пенальті), Топчієв (64). На 33-й хвилині Ковалець («Динамо») не реалізував пенальті. Перший матч — 1:1.

«Карпати» (Львів) — «Торпедо» (Запоріжжя). 2:1. Голи: Плотко (36, з пенальті), Кардаш (85) — у господарів; Вондаренко (40) — у гостей. Перший матч — 1:0.

Таким чином, 30 травня в Києві у фінальному матчі зустрінуться «Карпати» і «Динамо».

Рішенням міського арбітражного суду від 6 травня 1993 року № 1/25—1/9 Київське орендне будівельне підприємство «Будова» ліквідовано.

Розгляд заяв кредиторів встановлено до 11 липня 1993 року.

Управління справами Верховної Ради України

Продиктовано в номер

ГЕНЕРАЛЬНА ТАРИФНА УГОДА: НЕ ПРОЙШЛО І ПІВРОКУ

11 травня відбулася прес-конференція за участю міністра праці України М. Каскевича і представників найбільших профспілкових об'єднань України, присвячена підписанню Генеральної тарифної угоди між урядом і профспілками на 1993 рік. Переговори по укладенню такої угоди проводилися в Україні вперше, тому сторони так і не дійшли до спільної думки у багатьох питаннях, що було офіційно зафіксовано у спеціальному протоколі. Профспілки домоглися включення до документа ряду положень соціальної сфери, а також принципового пункту про обов'язковість узгодження дій уряду, які впливатимуть на зміну матеріального становища більшості населення. Частина проблем, хоча й обговорювалася, не знайшла відображення в Генеральній угоді тому, що потребує вирішення на законодавчому рівні.

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ МИТРОПОЛИТА

В роки другої світової війни Луцьк був столицею адміністратора Православної Автокефальної церкви в Україні Полікарпа Сікорського. З іменем митрополита пов'язані славні сторінки духовного відродження на Волині, піднесення національної культури і свідомості. Для вшанування пам'яті блаженнішого митрополита Полікарпа Сікорського у Луцьку створено ініціативну групу, в яку ввійшли священнослужителі, письменники, краєзнавці, громадські активісти. Група займається збиранням матеріалів про подвижницький шлях цього душпастиря, який свого часу очолював і Волинську православну єпархію. Підіймається також питання про перепоховання останків митрополита Полікарпа, згідно з його заповітом, у Луцьку.

Експрес-інформація

А ВІН ЖИВЕ СПОГАДАМИ...

«Боснійські серби на референдумі проголосують проти прийняття плану Венса-Оуена», — заявив Президент Сербії С. Мілошевич. Він також повідомив, що серби Боснії і Герцеговини вважають цей план несправедливим. На його думку, світове співтовариство зробило помилку, погодившись на розпад СФРЮ і підтримавши неконструктивну позицію щодо цього Німеччини.

ПІДТРИМКУ ШУКАЮТЬ НА ПІРЕНЕЯХ

До Лісабона прибув з офіційним візитом польський Президент Л. Валенса. У португальській столиці він проведе переговори з Президентом країни М. Соарешом, а також виступить на засіданні парламенту. Основна мета його поїздки на Піренеї — обговорити з керівництвом Португалії можливість вступу Польщі як асоційованого члена в ЄС.

КОМУСЬ ВИГІДНО ЗІРВАТИ ПЕРЕГОВОРИ

«Інцидент, який стався в Кутаїсі між російськими солдатами і військовиками одного з неофіційних військових формувань Грузії, спровокований тими, хто хоче зірвати мою зустріч з Борисом Єльциним», — сказав Е. Шеварднадзе.

Він наголосив, що російські військові могли б відвернути кровопролиття, під час якого загинуло шість чоловік, якщо б вчасно зв'язалися з мерією міста.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

Панорама

ВАЖКА ДОРОГА НА ЗАХІД

Парадоксально, а може й ні, що часто Захід починає нас розуміти лише тоді, коли наші проблеми можуть порушити його спокій. Це яскраво проілюстрували останні події, пов'язані з московською політичною кризою. Багато політиків Центральної та Східної Європи усвідомили, що ЄС не надто й прагне зрозуміти проблеми їх країн, як усвідомили й те, що поодинці в європейський спільний дім їм не пробитися. Отож, аби подолати дистанцію до членства в ЄС, держави Центральної Європи — Польща, Угорщина, Чехія, Словаччина домовилися у Вишеграді з'єднати свої зусилля. І слід зазначити — вже дечого досягли. Принаймні постійної присутності на зустрічах міністрів закордонних справ «дванадцятки».

До Вишеградської групи в Європі звикли і навіть подеколи прислухаються до її потреб. Стратегічне завдання цих чотирьох країн — повноправне членство в ЄС. На жаль, позиція України щодо Вишеградської групи ще й досі не визначена. Деякі українські парламентарії і високопоставлені політики переконані, що після поділу Чехо-Словаччини на дві держави Вишеградська група втратила свою актуальність. Але так вважають в Україні. Іншої думки не лише в Польщі, Угорщині, Словаччині, Чехії, а й у самому Брюсселі. Нещодавно спікер Комісії ЄС з питань зовнішньої політики Ніко Вегтер відзначив, що політичний діалог Вишеград — ЄС допомагає розв'язувати чимало практичних торгових та економічних проблем. На моє запитання «Які переваги мала б Україна, якби долучилася до Вишеградської четвірки?» — Вегтер відповів, що Україні в один стрибок удалося б досягти тих надбань, які вже здійснили ці чотири країни Центральної Європи в діалозі з ЄС. А це не лише окремі оборудки в галузі сталеливарної чи текстильної промисловості. Це система спільних заходів, неприступних Україні.

Та чи бачать самі члени Вишеградської групи Україну за свого партнера? Авжеж. Принаймні, так вони заявляють офіційно. Скажімо, польський прем'єр Ханна Сухоцька заявила, що позитивно оцінює залучення України до Вишеградської групи. Тому, природно, постає запитання: для чого вигадувати колесо? Мається на увазі ідея українських політиків про створення Балто-Чорноморської дуги — політико-економічної зони. Чи знаходить ця ідея реальний позитивний відгук, наприклад, у балтійців? Міркуйте самі: для чого їм ці проблеми, якщо в них чудово розвиваються відносини зі скандінавськими сусідами? У прибалтів власна дорога в Європу — через Скандінавію. Звісно, що й у нас власний шлях. Але, не дай Боже, аби він знову проліг через Москву. А підстави остерігатись цього мабуть-таки є. Ось кілька фактів. Торік, під час зустрічі у Брюсселі міністрів оборони країн — учасниць НАТО та Ради Північноатлантичного співробітництва міністр оборони України К. Морозов запропонував створити комісію для міжнародного контролю за ядерною зброєю, що розташована в Україні й підлягає знищенню. Росія виступила проти. Пропозиція української сторони «через відсутність консенсусу» була відхилена. Минув рік. На подібній зустрічі в штаб-квартирі НАТО 29 березня 1993 року К. Морозов вніс іншу пропозицію: країни, на чиїх територіях розташовані ядерні озброєння, що підлягають знищенню, де-факто і де-юре вважати за власників тих цінних матеріалів, які містяться в ядерній зброї. Росія — єдина держава, яка відхилила пропозицію українського міністра. В результаті пропозицію не було ухвалено.

Мабуть, немає потреби перелічувати інші випадки, що хоч-не-хоч змушують спитатися: «Чому Захід вдає, що не розуміє нас?». Щоб не розгнівати нашого північного сусіда?

Ростислав ДЕМЧУК, спеціально для «Голосу України».
Брюссель.

(Закінчення. Початок читайте в «ГУ» за 12 травня).

Фотофакт

СТАРТ У ЛАТАНИХ ЧЕРЕВИКАХ

Так, з лагодження старого взуття, починається самостійне трудове життя багатьох молодих мешканців Аккри, столиці Республіки Гана. Щоб заснувати «свою справу», великого початкового капіталу не потрібно, аби вистачило на нитки, креми та щітки (НА ЗНІМКУ). Бізнес цей не дуже-то, заробітку ледь вистачає на потреби бідняка. Як це не дивно звучить, але цих вуличних майстрів рятує лише те, що поряд з ними живуть люди з такими ж мізерними доходами: останнім нізащо купувати нове взуття. Тому молодим швецям на вулицях Аккри конкуренція не відома. У ганській столиці бідняків на всіх вистачить.

Фото ДПА.

Дай, Боже, нашому теляті...

...хоч би з голоду не здохнути. Бо якщо міністр сільського господарства і продовольства України визнає, що в тваринництві ми виживаємо, то інші прогнози ще песимістичніші.

Аграрний рейд

Літня колгоспниця щосили штовхала поперед себе важку вагонетку кормороздавача. Напівтемний, без будь-якого освітлення, окрім сонячного крізь діри, свинарник дуже нагадував шахтовий трек. Залишки тросів свідчили про те, що механізація праці тут уже була і пішла далі... Про зарплату, не повіривши, перепитав двічі. Чотири з половиною тисячі купонів на місяць. «Хоча й на такі гроші багато охочих, — повідомила завфермою, — але немає місць». Бо з чотиритисячного поголів'я в колишньому колгоспі імені Котовського, а нині, як водиться, селянської спілки села Луки Барської Вінницької області залишилося 650 свиней і 250 телят.

Така сама ситуація на комплексі колишнього колгоспу «Гігант» села Журавлівки цього ж Барського району Вінниччини, де з шести тисяч свиней залишилося 120 свиноматок та 350 теличок. Головна причина — брак кормів. «Хоч і гнила, але солома поки що є», — чим міг похвалився завкомплексом Микола Долинний.

Тож, порівнюючи з цими «гігантами», куди кращі справи в господарстві «Україна» сусіднього Деражнянського району, але вже Хмельницької області. Від'єднавшись від не менш гігантського колгоспу «Жовтень», зовсім невелике господарство має сьогодні 717 голів великої рогатої худоби, 200 з яких — дійне стадо.

Хоча негараздів не менше, ніж в інших. Скажімо, проблему з пальним частково розв'язали, завівши 46 коней... Другий рік піднімаючи вкрай занапащені бригадні села Гришки та Згар, керівник господарства Іван Ходор з болем у душі спостерігає, як «валиться» господарство в Луці Барській, яке він же колись і поставив на ноги. А перспективу свого господарства Іван Антонович бачить у будівництві.

З будівництва почав, рятуючи колишній колгосп імені Кірова (тепер селянська спілка) села Деньги Золотоніського району Черкащини, його голова Василь Дмитренко.

— Здавали по п'ять-сім будинків на рік, хоча за планом мали будувати не більш як один-два, — розповідає Василь Максимович. — І всі (їх сьогодні вже за 50) віддавали молодим хлопцям, які поверталися з армії. А якщо котрийсь одружувався і одразу отримував хату, то, зрозуміло, нікуди з села вже не їхав. Так і розв'язав кадрову проблему.

Вихід зі скрути в сільському господарстві, на думку Василя Дмитренка, — в паюванні.

— Ми провели паювання в господарстві, і з 500 працівників залишилися 360. А та частина, яка тягнула донизу виробництво, одразу відпала. Всі, хто вступив до спілки, можуть вийти з неї разом зі своєю часткою в будь-який час. Нікого не тримаємо силоміць.

Декотрі з тих, у кого немає свого паю, залишилися у господарстві, але працюють уже як вільнонаймані. Вони не отримають ні дивідендів, ні натуроплати, зате їм оплатять кожний робочий день. Таких тут майже 50 чоловік.

— Потрібно, щоб до кожного дійшла суть цієї акції, — вважає Василь Максимович. — Звичайно, якби це було відстале, розвалене господарство, яке після паювання раптом запрацювало і пішло вгору, то всі одразу зрозуміли б і побачили зміни. Але ми як стояли міцно на ногах, так і стоїмо.

Звичайно, господарству, в якого 1800 голів великої рогатої худоби, дві тисячі свиней, стільки ж птиці та 500 овець, можна спокійно дивитися у перспективу. А тим часом представник Президента у Золотоніському районі Віктор Павлюченко щосили намагається зупинити спад виробництва. Саме перед нашим приїздом районне начальство слухало звіт головних спеціалістів колгоспу імені Мічуріна про стан тваринництва в господарстві. Навіть з виразу обличчя представника Президента було зрозуміло, що хвалитися нічим. Уже на сьогодні тут втратили більш як половину цьогорічного приплоду. І така ситуація характерна не для одного господарства району. Головна і нібито найоб'єктивніша причина — брак кормів.

А ось на запитання «Де ж корми?» відповідатиме вже, мабуть, прокуратура. Дві кримінальні справи «гримлять» сьогодні в районі. Одну порушено на директора автопідприємства № 2303 Павла Піхтора, друга стосується керівництва вознесенського колгоспу «Червоний прапор». А суть у тому, що годувати худобу багато клопітніше, ніж, скажімо, переробити ту саму кормову мелясу на спирт. Що й вирішив зробити зоотехнік колгоспу «Червоний прапор» Василь Макаренко, скооперувавшись із представником російської фірми «Тренд» Олександром Бойком. Парадоксальність ситуації ще й у тому, що меляси у господарстві вже не було. Тож голова колгоспу Іван Проценко бідкається перед керівником сусіднього радгоспу, мовляв, нічим худобу годувати і... 10 тонн меляси, навіть не заїжджаючи у «Червоний прапор», поїхали на Косарський спиртзавод.

— Голова колгоспу стверджує, що він діяв в інтересах господарства. І навіть у цій справі дуже важко буде довести злочинність дій службових осіб, — скрушно зітхає прокурор району Маргарита Шрамко. — А те, що нам вдається виявити, — лишень маленька частка того, що спритні «бізнесмени» переганяють, вивозять і розпродують не тільки в нашому районі, а й по всій Україні.

Справді, все це — тільки штрихи до загальної, чесно кажучи, невеселої картини. Бо, за даними економічного відділу Кабінету міністрів України, продаж державі м'яса зменшився проти першого кварталу минулого року на 46,1 тисячі тонн, молока — на 604 тисячі тонн, яєць — на 286,4 мільйона штук. Загалом у тваринництві в більшості господарств скорочується поголів'я худоби і птиці через зменшення приплоду і зростання падежу.

Юрій НЕСТЕРЯК,
Леонід САМСОНЕНКО,
Віктор КОСАРЧУК.

Спорт

ЗРОБИВ СОБІ ПОДАРУНОК

Кікбоксинг

У Миколаєві пройшов турнір з кікбоксингу серед професіоналів, організований міжнародною федерацією WAKO-PRO, Всеєвразійською федерацією кікбоксингу та місцевим клубом «Ланда». У змаганнях брали участь титуловані бійці з України та Росії. У ваговій категорії до 62 кг зустрілися чемпіон світу серед професіоналів (WAKO-PRO) харків'янин Олександр Бассарт і Олександр Овчинников з Миколаєва. Нокаутом переміг досвідченіший чемпіон. Відмінно провів бій й чемпіон світу серед професіоналів (ISKA) москвич Сергій Кисельов, який теж нокаутом виграв бій в одесита Ігоря Аксьонова.

Високою технікою і майстерністю відзначилися кікбоксери у ваговій категорії 67 кг: чемпіон Євразії Володимир Тимофеєв із Сум та срібний призер чемпіонату Європи москвич Вадим Українцев. Першому поступився Олександр Григоренко (Миколаїв), Українцев виграв в Ігоря Денча (Одеса). Чемпіоном СНД став Анатолій Зацаринний з Ужгорода, який у 10-раундовому двобої переміг киянина Геннадія Супруненка.

Нарешті, про головний поєдинок турніру — за звання чемпіона Європи (версія WAKO-PRO), що тривав дев'ять раундів. У ньому Микола Ширяєв з Миколаєва переміг володаря цього почесного титулу італійця Андреа Кварізо. Чудовий подарунок, погодьтеся, зробив собі український кікбоксер у день 30-річчя.

— Матч пройшов на високому рівні. Організація — чудова, — сказав представник WAKO-PRO та італійської федерації FIAM пан Альфредо Дзікка. — Переконаний, що й надалі між WAKO-PRO та Всеєвразійською федерацією кікбоксингу триватимуть найтісніші творчі контакти...

Олександр БОРЩЕВСЬКИЙ.
Миколаїв — Київ.

ГОЛОС України

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ з 1 січня 1991 року.

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в. о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61; 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
⊙ Рукописів не повертаємо.
⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Загальний тираж 845793

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9
Зам. 0311087.

Сторінки 1, 2 набрані і зверстані в комп'ютерному центрі «Голосу України».